Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	
Titel | Title:	Regenslinden : Minder fra den Hundredaarsfest den 1. Juni 1885.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P. G. Philipsens Forlag, 1885
Fysiske størrelse | Physical extent:	67 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

34 3/1 - 111

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130022040791

Regenslinden.

Minder fra dens

Hundredaarsfest

den 1. Juni 1885.

Kjøbenhavn.
P. G. Philipsens Forlag.
Trykt hos Nielsen & Lydiche.
1885.

Regenslinden.

Minder fra dens

Hundredaarsfest

den 1. Juni 1885.

Kjøbenhavn.
P. G. Philipsens Forlag.
Trykt hos Nielsen & Lydiche.
1885.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den 12te Maj 1785 plantede daværende Regensprovst A. C. Hwiid midt i Regensgaarden et ungt, slankt Lindetræ, — en Gærning, der paa skønneste Maade karakteriserer Hwiids elskværdige og humane Sind, og som skulde forvandle Regensen fra en kaserneagtig Fattiggaard til et venligt og hyggeligt Hjem for de unge Studenter. Thi med det foraarsfriske Lindeløvs Indtog begyndte en lysere og humanere Epoke i Regensens Historie. Alumnerne blev fra Ligbærere akademiske Borgere; Boligerne blev menneskeligere; de skæmmende Jernstænger for Vinduerne borttoges, og Regensianernes Blik ud ad og ind ad blev friere og selvstændigere.

Linden voxede op til et smukt Træ, der af alle Gaardens Sønner omfattedes med den inderligste Kærlighed; — man vidste alle, hvad man skyldte det. Nu var det sammenknyttende Baand ikke længere blot den fælles Trang, det materielle commune naufragium; nej, nu følte enhver sig som Medejer af den samme Rigdom, som Søn ved den samme Arne.

Linden voxede til et mægtigt Træ med bredt Skyggehang. Bladene foldede sig ud og svandt bort, Slægt fulgte Slægt under dens Skygge; men de, der blæstes ud i Verden for alle Vinde, svandt ikke sporløst, de byggede med paa Stammen, de dannede Traditionen.

Svalt og lyst skærmede Linden over retfærdige og uretfærdige, over store og smaa; gav Skygge om Dagen og Hygge om Aftenen, medens ungdommelig Tale og Sang vexlede, medens Aandens Kampe førtes, mildnede og forædlede af den Stemning, som udstraalede fra den og tog os fangen; — medens Hjærter aabnedes og Venskaber for Livet knyttedes. Aldrig glemmes disse Dage og Aftener af nogen, som har erfaret deres Trylleri, aldrig vil nogen Regensianer glemme dette Træ, „Hjærtet i Regensens Gaard", og aldrig vil han glemme at takke Hwiid for hans Værk, der mere end noget andet vidner om, at en god, om end tilsyneladende ringe Gærning kan have uanet rige og herlige Følger. Velsignet være hans Minde!

Derfor var det en fælles Trang hos gamle og unge, forhenværende og nuværende Regensianere at fejre dette Træes Hundredaarsjubilæum paa en Maade, som kunde være et værdigt Udtryk for den Kærlighed, vi nærede til det. Da selve Dagen imidlertid var uheldig hertil, fordi Jubilaren da ikke vilde vise sig i den pragtfulde Skikkelse,

som vi netop elske saa højt, og som vi ere saa stolte af, bestemtes det at afholde Festen den 1ste Juni.

I den aarle Morgenstund 1ste Juni steg to af Regensens flinkeste Gaster op i Lindens Top og fæstede der et vajende Dannebrogsflag.

Driftige Hænder smykkede Mur og Træer med Faner og brogede Vimpler, Vaabenskjolde og Flagrosetter. —

Om Lindens Stamme blev vundet en mægtig Guirlande af Tuja og Laurbær og friske Blomster, og i Krandsens Slyngning sattes et Billede af gamle Hwiid, Lindens Fader. —

Trods Himlens truende Graa arbejdede man med travl Glæde, alt skulde være smykket og rede til Middag, naar de „gamle" kom, og Fødselsdagsbarnets Gratulationskur begyndte. —

Under Løvet stillede man Borde med hvide Duge og Flaskegeledder; man ventede jo mange Gæster, der alle vilde drikke den kære Linds Skaal. Kl. 12 strømmede de da ind gennem Porten, de ventede Gratulanter. — Ikke blot graahærdede Gubber og Mænd, der Aar tilbage havde levet deres rigeste og lykkeligste Ungdomsaar herinde; men ogsaa mange smukke, unge Piger, som fra Fædres og Brødres Fortællinger og opvoxede med de Sange paa Læben, som ere fødte under Linden, havde faaet Kærlighed til den gamle Gaard og gærne fra Vindverne vilde betragte Festen.

De kom, de gamle, „de afdøde" Regensianere, saa' sig omkring paa de kendte Steder, hilste paa Linden og drak

dens Skaal. De besøgte de Værelser, som i sin Tid havde indesluttet deres Eje og Forhaabninger; de traf gamle Kendinger og Kammerater, sagde Goddag til deres tidligere Karle og Gangkoner, gjorde Bekendtskab med de unge, fortalte Historier om sig selv og andre, — og saa' usigelig glade ud ved atter at færdes paa Regensen. —

De graa Skyer blev til blødende Byger; man trak sig tilbage til Gange og Værelser og forblev endnu en Times Tid sammen i den fornøjeligste Stemning. Kl. 2 var Vinen drukket og Gratulationen forbi; — Gæsterne gik, men Regnen blev ved at falde i korte Byger. Da Himlen ikke syntes at ville klare sig, og man frygtede Regn hele Dagen, blev der laant Telte fra Krigsministeriet, som blev oprejste i Gaarden omkring Linden.

Kl. 7 samledes efterhaanden alle Deltagerne i Regensgaarden, og efter at man havde smykket sig med Lindelov i Hat og Knaphul, gik Toget med Musik i Spidsen, anført af Gehejmekonferensraad Madvig og Professor, Regensprovst Ussing, gjennem Kjøbmagergade til den gamle Frimurerloge i Kronprinsensgade, hvor der holdtes en livlig Sexa. Ved denne bragte Prof. Ussing Gæsterne følgende Velkomsthilsen:

Mine Herrer! Vejrligets Ugunst har hindret os i at samles paa den Plads, hvor vi egentlig burde været samlet; men jeg er overbevist om, at der ikke er Nogen i denne Forsamling, der ikke har saa megen Fantasi, at han kan tænke sig siddende under Lindens Krone, og tænke sig, at det ikke er mig, men Linden, der byder ham Velkommen. Velkommen atter, Gamle og Unge, Store og Smaa, I som sidde paa Videnskabens Højsæde, og I som staa ved dens Fodskammel med Haab i Hjærtet, I som have sunget Lindens Pris i jublende Toner og gjort Regensen kjendt og yndet af Alle, og I der have istemmet disse Sange som et deltagende Kor. Vistnok, siger Linden, er der Mange, jeg savner, først og fremmest Manden med det rige, jævne Lune, Danmarks klassiske Sanger og klare Tænker, Poul Martin Møller, og saa hans Broder, den liflige Sangfugl, der „under Nattehimlens rolige Skygge opbyggede Frihedens Tempel for den Stamme, der evig skal staa". De ere gaaede bort, men deres Aand lever iblandt os som Saften i Studenterstammen. Det gaar med denne Stamme som med mig selv. Hvert Aar fornyes den og ældes for atter at fornyes, men naar min Stamme er sygnet hen, vil Studenterstammen være lige frisk og staae endnu. Skulde Nogen tvivle derom, da se han sig om i denne Kreds! Tak I Gamle, fordi I kom hid! nu kan jeg se, I ere ikke

visnede, men Ungdomsluen brænder endnu i Eder. Og hvis I her i Aften imellem de Unge høre et og andet barnligt Ord, en og anden umoden Tanke, saa ville I ikke kalde det grønt, i det Mindste ikke i nogen nedsættende Betydning. I ville ikke dadle den Farve, som er min Stolthed. Nej, jeg haaber at se Eder selv i denne Aften ligesaa friske og grønne, som i de Dage, I altid færdedes under min Skygge. Velkommen!

Efter endt Maaltid vendte man i glad Stemning tilbage til Regensen, trodsende alle Politivedtægter ved at synge forskjellige Sange, som vakte stort Bifald hos den talrige Tilskuermængde. Ved Ankomsten fandt man Gaarden pragtfuldt oplyst med Lys i alle Vinduer Hundreder af orientalske Lamper omkring mellem Løvet, o. s. v. Da Toget syngende drog ind gennem Porten, affyredes tre Kanonskud, og Linden straalede pludseligt i et magisk, grønligt Skær. Uvilkaarlige, jublende Hurraer istemtes for Linden og Regensen. — Da man var kommen i Ro, blev den i Dagens Anledning forfattede Kantate af Iver Iversen afsunget. Cand. phil. Bierring udførte Solopartierne meget smukt og med stort Bifald.

Kantate.

Indgangskor.

Mel: Jeg fryser, siger den Lærke graa (Heise).

Naar Solen kysser den blanke Is
paa en sydvendt Tind af et Himmelfjæld, -
da fødes Kilder i Tusindvis,
og de voxe med Sang til et Fossevæld.
Frønnet Bul
skylles kaad omkuld.
Ned, ned over Brinken i brusende Stævne!
Frem, frem over Sletten, ja, frem paa det Jævne!
Sølvblank mellem Enge, af Digerne avet,
velsignet af Folket, gaar Floden mod Havet.

Vor Ungdom er som den stride Fos,
paa en Soldag født i det høje Blaa;
med Sang i jublende Fremad-Trods
mod Livets vigende Maal vi gaa.
Løber Storm
mod hver visnet Form.

Frem, frem gennem vinkende Vidunderlande!
Hjem, hjem imod Lykkens de blinkende Strande!
Gyd ud over Folket hver frugtende Æone
til grønnende Grøde, til Vext paa det Jævne.

Hvis Du i Manddommens Virkestrøm
ejer Hjærtet rent, har dit Hoved klart,
da tak din fjældfødte Ungdomsdrøm:
det er den, der giver din Gærning Fart.
Driftløs Dam
gemmer Raadd og Slam.
Men først naar Du voxer fra Bulder og Fraade,
bliver dit higende Fremad! til Baade.
Strøm blank mellem Enge, i Brydninger avet,
til Lykke for Landet, i Længsel mod Havet.

Solo.

Mel.: Lärkan (Heland).

Smukke lille Genbo!
Send mig et Godmorgensmil;
und de vævre Fingre
snart et stakket Hvil.

Lindens Blomsterjødme,
Solens Guld gør fælles Sag;
hvem kan sidde flittig inde
en Skærsommerdag?

Hvor kan jeg vel tvinge Sindet
til adstadig Læsetakt,
naar jeg sidder trylleblindet
af din Skønhedsmagt?

Smukke lille Genbo!
Naalen flyver hid og did,
ægger mig til Kappestrid; —
lær min vege Vilje
noget af din jævne Flid!

Lindekor.

Mel.: Saa bister som den vrede Bjørn.

Det skumrer under Lindens Tag,
det mørknes bag vor røde Mur. —
Farvel! Du lange Arbejdsdag;
nu flyver Fuglen fra sit Bur.
— Lokkende Toner kalde
den spredte Flok til Dyst og Sang.
— Vor Moder har Rum for alle
under sit svale Hang.

Du, Hjærtet i Regensens Gaard,
et helligt Tempel er dit Hvælv!
Trods Vinterstorm i Hundred Aar
Du bliver ung og rank Dig selv.
Du hvisker os tyst imøde:
„Sindig Vext gav moden Frugt;
nyt eders Vaardags Grøde,
da faar I med Tiden Bugt!"

Din Hat har skygget for en Slægt,
som skrev sit Navn i Folkets Hu, —
hvis Lod laa tungt paa Tidens Vægt. —
Hvem véd, hvad Du beskærmer nu? —

Dristige Fremtidsdrømme,
Længselssuk og glade Haab
i duftende Blomsterstrømme
Du gav deres første Daab.

Solo.

Mel.: Du schönes Fischermädchen (Schubert).

Det blanke Blad paa Kviste
fløj visnet over Vang; —
Du selv skal Skæbne friste
med Lindens Løv engang.

Du selv skal kraftløs blegne
som Lindens Løvværks Hang;
Du selv skal dødsramt segne
for Livets Lov engang.

Du selv skal modløs miste
Din Ungdoms Spiretrang;
thi Du skal Skæbne friste
med Lindens Løv engang.

Slutningskor.

Mel.: Der er et Land! Dets Sted er højt mod Norden (Weyse).

Om end Du visnes bort af Vinterkulden, —
Dit Sommerløv gav Ly mod Regn og Vind;
det mindste faldne Blad kan øge Mulden
om Folkets ædelbaarne Kongelind.
Student! Du er et Skud af Folkets Kærne,
Du suged Kræfter af dets rige Grund;
Din Sønnepligt det bliver tro at værne
dets Frihedstrang, som var din Spirebund.

Der er er et Land! Dets Sted er højt mod Norden,
en havombølget, sludfuld Vinterkyst.
Mit Fædreland! En fattig Plet paa Jorden;
i Verdenskoret tælles ej din Røst.
— Vor Slægt har Rod i dine flade Vange,
vor Sjæl er mærket af dit løse Sand,
vort Sprog er Bølgens dæmringsbløde Sange.
— — Vor Mindegrav! Du, vore Kæres Land!

Mit Fædreland! Dit Sted er højt mod Norden,
dog lander Vaarens Sydvind paa din Kyst.
Din Vintergrøde vælder frem af Jorden
og Træet løver sig saa tæt og lyst.
— Vor røde Mur er bredt med Vinløvsranker;
— — — som Taagedis for Sol og Morgenvind
skræm bort med Sang de vintermørke Tanker
og pris Regensens evigunge Lind.

Iver Iversen.

Efter Kantatens Afsyngelse bænkede man sig under de aabne Telte omkring Punschebollerne, og afsang Hostrups gamle Regensvise:

Mel.: Hvis et godt Raad I følge vil.

Nu er det stille; han har os forladt,
Solen, den gamle Urostifter,
Og i den tause, kølige Nat
Vil vi skride til svare Bedrifter.
Borgeren snorker alt, men vi —
Vi gaa paa Perlefiskeri.

For os paa Bordet se vi et Hav,
Bølgerne vildt mod Kysten skummer;
Men i sin dybe, skrækkende Grav
Mangen kostelig Perle det rummer.
Se hvor de funkle! Bølgen her,
Har laant af dem sit Gyldenskær

Bredden er stejl, det gaar vel ej saa nemt,
Frejdig vi dog paa Fangsten drage:
Kækhed og Haab og Lystighed og Skæmt,
Det er Perler, man ikke bør vrage.
Halsen er tør og Lysten stærk, —
Det glider nok, det store Værk!

Sej, mine Gutter! nu skal vi tilbunds!
Glasset det er vor Dykkerklokke,
Dermed vi synker i den dybe Puns
Hvor de funklende Perler os lokke.
Men vi maa nøje passe paa,
At Ingen søsyg blive maa.

Klokkeren, C. Bjerre, rejste sig og sagde: „Mine Herrer, jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg er Dirigent, og at De som Følge deraf ere pligtige til at være mig hørige og lydige, og navnlig at efterkomme følgende Formaninger: de unge maa drikke langsomt, for at Glæden kan vare desto længere; de gamle skal derimod drikke hurtigt for at blive unge, men dog forinden for Sikkerheds Skyld lægge deres Adresse i højre Vestelomme, for at vi kan vide, hvor vi skal bringe Dem hen."

Derpaa sang man:

Til Linden.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Lyse Lind i Blade-Vrimmel,
Hil Dig, der Du staar,
Svaj og væn mod Vaarens Himmel,
Rank trods hundred Aar!

Prude Lind, vor Pragt, vort Mærke,
Kærnen i vor Gaard,
Stolte Træ, Du manddomsstærke —
Hil Dig der Du staar!

Gode Tider om Dig hæged,
Lykken var Dig blid,
Sol gav Grøde, Regn Dig kvæged
Mildt ved Sommertid.
Fri og frejdig Fremskridts-Flaget
— Haabets grønne Flag —
Svang Du over Rødstenstaget
Som den Dag i Dag.

Onde Tider tit Dig hærged,
Vinterstorm og Kuld,
Altid tappert Du Dig værged,
Fæstet dybt i Muld. —
Ja, hvor haardt end Vindens Vinge
Bøjede din Top,
Ingentid Du lod Dig tvinge,
Retted rank Dig op.

Lær mig, Lind! i Soldagsglæde
Frejdig frem at gaa,
Under Kundskabsregnens Væde
Frodig Vext at faa!
Lær mig i de onde Dage
— Komme hvad der maa —
Uden Frygt og Klynk og Klage
Trodsig fast at staa!

Niels Møller.

Efter Sangen talte Klokkeren, Stud. theol. C. Bjerre, som følger:

Højtærede Forsamling! Gamle og unge Lindesønner!

At tale til Dem om Linden er at føre Ugler til Athen, paa Dansk: at byde Bagerbørn Kringler. Det er ørkesløs Gærning, men tillige let, thi Bagerbørnene vil næppe smage paa Kringlerne, og derved bortfalder det Spørgsmaal, om de er gode eller ikke.

Det er en bekendt Sag, at den Natur, som omgiver Menneskene, i høj Grad betinger hele deres Udvikling. Tag en Æskimo, en Dansker, en Italiener og en Neger! Hvad er Hovedgrunden til den store Forskæl vel andet end Naturens Indvirkning gænnem Aarhundreder. Den paavirker dem rent fysisk og den paavirker dem aandelig — den betinger i rent ydre Forstand deres Samkvem, deres Kommen-sammen, og den sætter i de Stemninger og Sjælstilstande, der enten lukker eller aabner Mund og Hjærte — kort sagt: den betinger Menneskenes gænsidige Paavirkning, Vexelvirkningen. Ja, Vexelvirkning er snart et forældet Ord, men jeg tror, det er godt — i alt Fald i denne Betydning. Ved Naturen er netop Hovedspørgsmaalet, om den hæmmer eller fremmer den antydede Vexelvirkning.

Men Natur og Natur er to Ting. F. Ex. Træ og Træ er to Ting, ligesom Menneske og Menneske er to Ting: Der gives Dusinmennesker og der gives Dusintræer;

der gives enestaaende Mennesker og der gives enestaaende Træer. Det enkelte Træ i en stor Skov kan være godt nok i og for sig, men det forsvinder i Mængden, og dets Betydning er intet mod den, det Træ har, der har faaet en særegen vigtig, enestaaende Plads. — Og hvilket Træ kan i den Henseende i mindste Maade lignes ved denne Lind? Sig det, nævn det, hvor er det, hvor har det været — det Træ, der som dette uafbrudt gænnem hundreder af Aar har haft væsentlig Betydning for hundreder af et Lands — jeg vil ikke sige: bedste Sønner, men i alt Fald for hundrede unge Mænd, som siden spredtes ud over vort lille Land i mer eller mindre betydningsfulde Gærninger. Har haft Betydning for dem paa den Maade, at det har været en fremmende Naturbetingelse for deres Vexelpaavirkning og derigennem for deres hele aandelige Udvikling. — —

Og hvem af os her vil ikke vidne med om denne Lindens Betydning? Hvem af os her har ikke netop under Linden aabnet sit Hjærte for en Regensbroder, som han maaske kun havde kendt i Dage — eller maaske længe, men hidtil kun paa den sædvanlige flygtige Maade. — Husker Du den Aften, da Du lige var kommen hjem fra Ferien, og da Du gjorde ham, Du tilfældigvis traf under Linden, til dit Hjærtes fortrolige og fortalte ham om „hende", fortalte ham om Ord og Blikke, om alt lige til den betagende Lejlighed, da Du kunde have kysset hende saa næmt som dertil, — — ja, hvem troe Dig! maaske

gjorde Du det! Nu vil Du næppe sige det, men den Gang sagde Du det, om det da ellers var sket. — — Eller husker Du den Aften, da Du sad i en lille Kreds, som i ivrig Disputation kæmpede, som om det gjaldt Livet, eller rettere: fordi det gjaldt Livet; thi I kæmpede om Livets største og dybeste Gaader. I havde nok jere Svar paa rede Haand, men nu skulde de maaske staa deres første alvorlige Prøve. Hvor fik I da ikke mange Ting at tænke paa, som ikke stod omtalt i Lærebøgerne! Og hvor var I ikke ærlige, hvor mange Ting kom I da ikke frem med, som I aldrig vilde have sagt i en oplyst Stue, under saakaldte normale Forhold. Og hvor var jeres Kamp da ikke fri for den Bitterhed, som ellers saa tit følger den Slags Stridigheder, — og det netop, fordi I var saa ærlige!

Jeg behøver kun at pege paa alle disse Minder, og jeg behøver kun at pege paa den Mylr af Disputationer om Dagens og Tidens Spørgsmaal, den gamle Lind har fremlokket i Tidernes Løb; thi hvad der bevæger det danske Folks Sind og Tanker, bevæger ogsaa Regensianernes — og det ikke mindst og ikke sidst. Vi er Danske og vi mene, at intet Dansk er os fremmed. — Det er dog ikke selve Disputationerne, der er det betegnende, for de havde ogsaa Disputationer før. Det adskillende for de to Perioder, jeg vil kalde den antetilianske og den posttilianske, er Ordene Tvang og Frihed. Tvang over for Ungdommen fører ofte til Resultatet „Pinds Gris". De Herrer kender Historien. (Nej, nej.) Jo, Hr. Pind vilde have sin Gris ud og halede den

i Grene hen i Døren; da gjorde Grisen saa hæftig Modstand, at Grene gik af. Saa vilde Pind have sin Gris ind og halede i Halen; men nu vilde Grisen just ud, og Halen gik af — og der stod baade Hr. Pind og Grisen som to ulykkelige Mennesker! Og læg Mærke til det: det var slet ikke, fordi Grisen i og for sig havde noget imod at gaa igænnem Døren — det var ikke det, der voldte Ulykken. — Det posttilianske bærer derimod Præget af at være fremkaldt af den fri, glade, hyggelige Stemning, som just Linden sætter os i. —

Man vil sige: Dette er noget, der ligger i hele „Tiden". Nu vel, men saa staar Linden just som det første Udslag af Tidernes Skiften og beholder ligefuldt sin Betydning ubeskaaren. Om et Led i en Aarsagskæde er nok faa betinget af de foregaaende, betinger det derfor ikke mindre de følgende. Det er det samme Svar, som formentlig maa gives paa det bekendte Spørgsmaal om det er Heroerne, der bærer Tiden, eller det er Tiden, der bærer Heroerne. — Nætop fordi Du er en Hero, som passer saa godt ind i din Tid, er Du os saa dyrebar og uundværlig, at det at tage dig bort fra Gaarden her vilde være det samme som at skære Hjærtet ud af Brystet paa et Menneske. — Da man for nogen Tid siden rejste Spørgsmaalet om at flytte Regensen, — hvorfor følte vi os da umiddelbart frastødte af den Tanke? Mon fordi vi hellere vil bo i gamle, mørke Huler end i ny og lyse Værelser? Nej, det var ene og alene din Skyld, Du gamle Træ, som gjør

denne Gaard til de lykkeliges Ø her midt i Handelens og Industriens bølgende Hav! — Og derfor mindes vi dig altid med Kærlighed, selv naar det er længe, siden vi sad ved dine Fødder som Disciplene ved Lærerens — ja, for Du minder mig altid om en Lærer, som stadig modtager nye Kuld, og saa, naar han har faaet dem kær, sender han dem bort igæn. Men Du skal ikke være bange: ikke en eneste af dine gamle Elever glemmer dig, og vi husker vel ogsaa noget af din Lære; for Du lærer os mange Ting, — Du lærer os — ene som Du staar — at Maalet er at blive en enestaaende Mand; men paa samme Tid lærer din mægtige Krone os, at først alle de mange Tusender af smaa Blade tilsammen danner det ene store Tag. — Dine Grene lærer os, at vi maa gaa til forskellige Sider, hver sin naturlige Vej, men at, selv om vi basker hinanden ganske artig i Blæsten, saa sidder vi dog alle paa den samme Stamme og drager Næring af den fælles Rod. — Og Du lærer os meget, meget andet, som jeg ikke her kan nævne — og heller ikke behøver at nævne. Og vi takker Dig for det altsammen; men først og fremmest takker vi Dig for din Læremethode, der har naaet Idealet for al Pædagogik: Du lokker og kalder det frem i os, ret som om det kom af sig selv. Vi takker Dig for alt det, Du har lokket frem i de talrige Kuld, som har forladt Dig i det forløbne Aarhundrede, idet vi stolt peger paa de store Navne, som findes deriblandt, og som naar op blandt Nationens største og bedste. Og vi ønsker dig — først og fremmest, at Du

maa staa rank og ung, Dig selv lig, i lange kommende Tider; men vi ønsker Dig ogsaa — det bedste, man kan ønske en Lærer, — at de kommende Slægter maa være gode og værdige Disciple — Dig værdige, deres Forgængere værdige og mere til, — at det maa lykkes Dig at lokke noget rigtig godt og stort frem i dem, at alt det, Du faar at høre i de kommende Tider, maa være glædeligt, smukt og ædelt. Vi ønsker dette for din Skyld og for vor gamle Gaards Skyld, men ogsaa for hele vort Folks Skyld. Længe leve Regensens Kongelind!

Efter Talen sang man Christian Winthers: Sang til Træet, hvortil Originalmanuskriptet var skænket Regensen i Dagens Anledning af Hr. Particulier Levinsen.

Til Træet.[1])

O, Lindetræ! med ranke Krop,
Med kongelige Krone, —
Du skal os ved din grønne Top
Med Skovens Savn forsone!
Kor: Dralderalla, ralderalla, la la la!

[1]) Blev sunget som „Jeg binder Dig en Jomfrukrans" af Jægerbruden (Weber).

Du har nu set saa mangen Slægt
Omkring din Stamme vandre, —
Ej mægted' Aldrens tunge Vægt
Din Ungdom at forandre.

Lær os at gæmme, — hvis Du kan,
Som Du, et frejdigt Hjerte, —
Da kan vi vandre vidt om Land,
Og le ad Savn og Smerte.

Lad Verden kun gaa op og ned,
Lad Skæbnens Strømme bruse! —
Her i dit Læ er lystig Fred
Og trofast Sind tilhuse.

Du breder grøn din Vinge ud
Hvert Foraar og hver Sommer; —
Vor Stamme først faar nye Skud,
Naar Efterhøsten kommer.

Fidel er Du, som alle vi,
Regensen er vor Moder, —
Dit Sind er sundt, din Tanke fri,
Og hver Student din Broder.

Taus og forsigtig stod Du smukt
Med grønne Fjer i Hatten, —
Naar tidt Studenter gik i Bugt
Hver til sin Gang om Natten.

Dit Gjelaag Du tidt opslog
I Morgenlampens Lue, —
Og gav Studenten ved sin Bog
En Hilsen i hans Stue.

Og hørte Du et Pereat
For mangen kras Filister, —
Da har Du Fyren ærligt sat
I sorte Bogs Register.

Men blev en ægte Musasøn
Et Jubelhurra givet, —
Da rysted Du din Fane grøn,
Og Hjertet slog i Livet.

Og hørte Du et lifligt Kvad
Til Skønhed og til Druen, —
Da hæved Du din Pande glad
Og stolt mod Stjernebuen.

Med Øjet højt mod Himlens Blaa
Og Foden dybt funderet, —
Saa høit og dybt som Tanker gaa,
Vi veed, Du har studeret.

Og derfor Du, trods nogen Mand,
En Doktor nu skal være, —
Og Vaaren, naar den gaar i Land,
Hvert Aar Dig skal kreere.

Ej spørges Fakultetet om:
Hvor høj Du vel tør være? —
Du sender ikke Bud til Rom:
Hvad Farve Du tør bære?

Thi sort og rødt og violet
Er Farver, Du foragter, —
Det frie Grønt er nok saa net,
Naar frit man det betragter.

Men skal din Stjærne dale brat
Engang i Tidens Bølge, —
Skal dog et Hurra nu Godnat
Dig rask i Graven følge.

Derpaa bragte Stud. jur. Niels Møller alle Lindens Tak ved at oplæse følgende Digt:

Lindens Tak.

Hvad har de gjort ved den store Lind,
det grønne Træ, den gamle af Dage!
Fra Top til Tind har de hyllet mig ind
med vajende Vimpler og flagrende Flage.
Og brogede Kupler og lysende Krus
hænger paa alle mine Grene,
og viftende Luer og flammende Blus —
hvad mon dette skal mene?

Lys over hele det gamle Hus,
Lys bag hver eneste Rude,
og nede i Gaarden Sus og Dus,
jeg hører saagar Musikanter tude; —
jeg hører Stemmer, som synger,
Sangen stiger lettelig svævende
mod mine Grene, der gynger,
mod mine Blade i Natvinden bævende.

Der sidder de skarevis bænkede
og drikker de rædsomste Kvantiteter

— drikker som de var gale.
Nu skal de sagtens ogsaa „tale"
— alle er Talere eller Poeter — — —
ja se! der rejser sig én — jeg ku' tænke det.

Hvem mon den Tale gælder?
For hvem mon de Stemmer synger?
Hvorfor har de hentet Vindruesaften
masevis op af den dybe Kælder?
Hvorfor er de kommen herhen i Aften
i store Skarer, i tætte Klynger?

Jeg bøjer mit Hoved og lytter lidt vrippen,
thi Vaaren har været en af de svale,
Solen gjorde kun lidet Gavn,
og Vinden rev mig i Toppetippen —
Jeg lytter og hører mit eget Navn
priset og lovet i Sang og Tale
baaret imod mig af mange Stemmer.

Hvad spørger jeg nu om de svundne Savn? —
Se, mine Sønner ej Linden glemmer,
de er de gamle, prægtige Ka'le
og søger sig Ly i min lysgrønne Favn.

Kjære Børn! — I mig næsten beskæmmer; —
jeg havde saa sandt saa smaat bildt mig ind,
at I havde glemt jeres gamle Lind
og ej vilde stadse den mindste Smule,
endskjønt, som I véd, jeg i hundrede Aar
har skygget over jer hele Gaard
og været til Pryd for den gamle Bule.

Og nu flokkes I om mig, gamle og unge,
fra mange Steder, i mange Stillinger —
skjønt det maaske kostet jer mange Skillinger,
kom I dog sammen mit Lov at sjunge. —
Her flokkes I om mig, unge og gamle —
Dunhaarshager og skaldede Pander;
tænke sig: jeg har kunnet jer samle
under mit svajende. Blade-Banner!

Jeg nægter ikke, bag Bark og Blade
mit Hjærte sig føler en Smule vigtigt; —
men naar jeg nu ser saa mange glade
Mennesker vise mig saadan Ære,
saa tør jeg vel nok lidt storagtig være —
Ikke sandt? Er det ikke rigtigt?

Jeg hilser jer, alle I gamle Svende,
velkommen under den grønne Lind!
Hvor har I været saa længe henne?
Kunde I atter hitte herind?

Jeg ser jer — knap nok jeg kan jer kende.
Du, som før var saa fyldig og trind,
jeg synes, du skrumper betænkelig ind;
du, som før var saa rank som et Spir,
danner nu en betydelig Vinkel,
og gudbevares! hvor tyk du blir,
du, der en Gang var saa tynd og spinkel!

Velkommen, I gamle! Ad slyngede Veje
fra sidst vi skiltes er I vel vandred,
Tiden og Livet jer Stand forandred,
fjærned jer vidt i Sind og i Eje.

Nogle flog Bo i Syd eller Nord,
andre farted til Øst eller Vest;
én i Jylland blev Landsbypræst,
en anden blev Læge, — ja Gud véd hvor!

I skiltes, glemte maaske hverandre,
blev maaske ogsaa bitre Fjender, —
saare sælsomt sig Verden vender,
og Livet kan mangen en Mand forandre.

Dog drog I end vidt fra hverandres Vej
og glemte hverandre siden, —
ét fælles Minde I glemte ej,
ét enende Lyspunkt trodsede Tiden;
hvad end i de svindende, stjælende Aar
af fælles Fortid der gik jer af Minde,
I glemte aldrig den gamle Gaard,
I mindedes altid de susende Linde!

Jeg véd det — det gør mine Tanker trygge —
hver, som har hørt min venlige Stemme,
hver, som har siddet under mit Træ,
under min kølige, kærlige Skygge, —
lad ham slaa Rod, om han vil i Cathay,
aldrig den gamle Lind vil han glemme,
altid for den vil han bøje sit Knæ!

Velkommen, gamle — under mit Løv!
Glem for i Nat, hvad Veje I gik,
glem for en Stund jert Livsværks Vaner,
ryst af Sandalen Rejsernes Støv,
send mig et kærligt Genkendelsesblik —

i Nat er enhver kun Regensianer!
Kast overbord de skillende Timer,
væk for en Stund med din Rang og din Stand!
Nu er du Klokkerens haandgangne Mand
og har at lystre, naar Klokken kimer.

Nu er du givet min Magt i Vold;
ser du de koglende, viftende Grene?
Véd du, at jeg er en farlig Trold!
Véd du, hvordan du i Verden er vendt?
Blot jeg et eneste Ord har sagt,
— et eneste Ord alene —
Giv agt! —
da er du atter en ung Student.

Mine unge Sønner, I brave Gutter!
jeg hilser jer under mit bølgende Tag!
Tak for I Kreds om den gamle slutter
og festlig fejrer min Højtidsdag!

Vi kender hinanden — det hele Døgn
søger I under min Krone Læ; —
jeg ser jer ved Helg, som jeg ser jer ved Søgn
flokkevis rundt om det gamle Træ.

Tit under Nathimlens Blaa,
naar Maanens Guldbue spændtes i Skyen,
saá jeg jer komme med Larm fra Byen
og sære Bugter langs Fliserne slaa.
Da fyldte I Luften med Latter og Sang,
Gaarden gav Gjenlyd fra alle Kanter,
dansende rundt om min Stamme I sprang
til Rædsel for alle Kvarterets Tanter.

En anden vilde maaske i Skræk
ha' rystet sit Hoved og stampet med Fod
og tro't, der var Fare paa Færde
for jeres unge Blod, —
sligt lod jeg klogelig være;
jeg lod jer lystelig larme væk. —
Jeg vêd, at Vinen skal gære,
førend den bliver god.

Ofte jeg saá jer i Aftenstunden
samles om mig med Dampen oppe,
ivrig I taled hinanden i Munden,
ingen dødelig kunde jer stoppe.

Alt, hvad der er mellem Himmel og Jord,
alt, hvad der Menneskesindet bevæger,
tolkedes over det lange Bord,
blev kritiseret ved Bolle og Bæger.
Ej blev noget for helligt holdt,
ej blev der sparet en eneste Smule; —
hele den vældige Verdenskugle
tumled I let som en Gummibold.

Jeg staar og ser paa jer travle Færden
og nikker venlig, thi jeg forstaar den;
jeg er gammel og kjender Verden, —
i det mindste Verden her paa Gaarden.

Jeg saá i mit lange, erfarne Liv
den ene Slægt paa den anden følge,
de vandred forbi mig som Bølge paa Bølge
i kæmpende Kaadhed, i lattermild Kiv.

Som Bladenes Æt paa de løvrige Kviste,
der fødes i Vaaren, i Vinteren falde,
er Menneskens Børn, de første, de sidste, —
de kommer, de svinder, og ens er de alle.

Higende fremad Slægterne gaa
søgende Aandens dyreste Skatte;
hver eneste mener dem alt at fatte, —
ingen endnu saá jeg Maalet naa.

Nu vel! Dog ikke forgæves I vanker,
blot I søger med ærligt Sind,
blot jert Bryst for det Sande banker,
da er fornøjet den gamle Lind.

Da sænker den ømt sine Blades Hær
og hvisker med tusinde Tunger
venlig og moderlig mild til enhver:
Kom i min Favn, I velsignede Unger!

Niels Møller.

Man sang saa gamle Professor Nyerups Sang til Fædrenes Minde.

Mel.: Jeg priser ej Stormænd, thi der er jo nok.

Nu lader os fejre paa Fædrenes Vis
Ved Glasset de Hengangnes Minde;
Lad Sangen nu tone til Provsternes Pris,
Som hint Aarhundred herinde!

I Lærdoms Annaler omstraales af Glands
Gunneri og Nannestads Navne,
Blandt dem, som for Isis og Grublen har Sands,
De aldrig Lovtalere savne.

End skues i Rækken to Navne at staa,
Hvis Hæder vor Sang skal udbrede:
En Holm og en Hvid, som rettelig maa
Studentervennerne hedde.

Hin Gaarden udvided, og denne til Pryd
Det Lindetræ planted herinde; [1])
Derfor med en Blanding af Vemod og Fryd
Vi hædre de Henfarnes Minde!

---

1) Paa en Vinduesrude i et af Regensprovstens Værelser læses: D. 12. Mai 1785 ia piantare un arbore nel mezzo della cortina. A. C. Hviid.

Hvorpaa Regensprovsten, Professor Ussing, talte saaledes:

Mine Herrer. Jeg vilde ønske, jeg kunde tegne Dem et Billede af den Mand, som plantede dette Træ, men vi kjende ikke meget til ham. Han døde ung og har ikke efterladt sig noget stort Navn i Videnskaben; vi kjende ham væsentlig fra den Dagbog, han har udgivet over en Rejse i Tyskland 1777—78. Vi se ham der som en livlig og forstandig Jagttager, en brav og elskværdig Mand med en sund Kritik og et jævnt Lune. Han skriver saaledes om Göttingen: Her ere og nogle af de saa kaldte Genie-Mænd, der have disse besynderlige Meninger, at Selvmord er tilladt for den, der bliver forelsket i en anden Mands ægte Kone, hvis Moralitet gjør ham rent haabløs; at de grundige Studeringer ere Pedanteri og til ingen Nytte; at man frit kan rode og kikke i alle de Papirer, man finder paa andres Borde; at det ypperligste og herligste i Klopstocks Messias er det, som ikke kan opløses paa forstaaelig Prosa; at Patriotisme er Daarlighed og Komplimenter Raserie, men Støvler og Landsmænd det største Gode paa Jorden. Ja De maa ikke tro, mine Herrer, at han ikke skjønnede paa to saa gode Ting som Støvler og Landsmænd. At han ikke hørte til dem, der ligge i Sengen hele Dagen eller i alt Fald paa Sofaen i Tøfler, men at han brugte sine Støvler ganske ordentlig, derom vidner hans Dagbog; men han syntes ikke, at de tyske Burschers lange Reußen var det

vigtigste ved en Student. Og naar han i samme Øjeblik nævner Ordet „Landsmænd", da er ogsaa dette et Udfald imod den bornerte „Germanenthum", som foragtede Alt hvad der ikke var tysk, og som en Menneskealder senere skulde udvikle det tyske Turnvæsen, og i Løbet af et Aarhundrede under dygtige Systematikeres Hænder skulde lade Naboerne føle Ørnens rovgjerrige Kløer. Hviid var saa varm en Fædrelandsven som Nogen; derom vidner den Heftighed, hvormed han forsvarer Danmark og Alt hvad der er dansk, saasnart det bliver angrebet; men han søgte Kundskab og Dannelse, og derfor lo han ad dem, der vilde besmykke deres Ladhed med at gjemme sig bag Landsmandsskabets Stengjærde. Han drog ud med Sans for Skjønhed og kom tilbage med denne Sans end mere udviklet, og da han vilde plante et Træ her i Gaarden, valgte han det skjønneste, han kunde finde, Linden med den store, regelmæssige Krone, med det fine, bløde Løv og med de Blomster, hvis Duft minder om Orangens. Lindens Plantning er en af de Foranstaltninger, der efterhaanden omskabte Regensen, og forvandlede Regensianerne fra Ligbærere og Svirebrødre til dannede Mennesker og Fostersønner, som Universitetet kan have Ære af. Derfor Ære være Provst Hviid og hans Minde leve længe!

Til Hwiids Minde sang man følgende latinske Kvad, forfattet af Montanus (C. Bjerre).

Ad
Patrem Tiliæ,

A. C. HWIID,

virum optimum maximum.
(In Latina fratristica).

Mel.: Ensom og mørk.

Erat præpositus Regentialis
nomine Hwiid,
qvem, quum regnaret vir ut liberalis,
laudabo ob id,
et qvia, villa habente non Regali
latera umbrosa, tunc is usus est
cura radicali [1]), —
qvæ adhuc prodest; —

Sub tilia ut ut rustici [2]) loqventes
sedeamus
pipas in ore, folia tenentes
in manibus —
omnia qvæ adhuc valde nos amamus
fide bona facientes ea, nam
omnia appellamus
scientiam [3]).

---

1) forsynet med Rødder.
2) Gaardmænd.
3) Hwiidenskab.

Umbra ut alumnis illa providisti,
omnes, o Hwiid,
præpositos in umbra posuisti,
et propter id,
qvanti nec umbram (poculi) timemus,
omne per tempus subter tilia
cara te tenemus
memoria.

Montanus.

Saa kom dernæst:

Til Provsten.

Mel.: Vi sidde sammen o. s. v.

At kommandere en enig Hær,
Som strax paa Vinket staar paa Pinde,
Dertil kan bruges omtrent Enhver;
Men hvis Du derimod vil finde
En Mand, der Styr kan holde paa en Hær,
Som saadan rigtig dygtig oplagt er
Til Klammeri
Og Mytteri, —
Da søg en „Kommandør" som vores.

Man siger om os, vi har ej faa
Af disse slemme, slemme Synder;
Men vil man deri se Tegnet paa,
At Verdens Undergang begynder,

Jeg siger bare: kom da selv herind
Og se vor Enighed om Gaard og Lind —
Og dette til:
Spørg, om De vil,
Hvad Mening vi vel har om Provsten.

Det bliver ét kun, det Svar De faar
Fra hver især i hele Banden;
Thi han har Kærlighed til vor Gaard
Som sikkert ikke nogen anden.
Og det er ikke bare Hjernespind,
Naar jeg Dem siger: var ej vores Lind
I forduns Tid
Plantet af Hwiid, —
Var dette blevet gjort af Ussing.

Thi — er det Sorg, er det Munterhed,
Der fylder disse røde Rønner —
Med Raad og Daad altid godt han véd
At hjælpe sine Plejesønner;
Derfor han skal i Krans med Gaard og Lind
I kær Erindring leve i vort Sind, —
Medens vi nu
Med Tak i Hu
Vil raabe: længe leve Provsten!

Montanus.

hvorefter Stud. theol. Axel Bülow talte for den nuværende Provst:

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, tænkte vore Forfædre, da de i deres Visdom indrettede det saa, at Regensens unge Sønner ikke fik Lov til at skalte og valte efter eget Tykke, men Kommandoen over Arsenalet blev overdragen til en besindig og erfaren Mand. Tidernes Omskiftelser have selvfølgelig ændret adskilligt i Regensprovstens Stilling. Gamle Dokumenter fortælle, at det i længst forsvundne Dage var hans Pligt at drage Omsorg for, at Alumnerne hver Lørdag Aften bleve grundig hørte i deres Lektier, paa det man kunde forvisse sig om deres Flid og Fremgang. Lykkeligvis er denne Skik afskaffet, den passer ikke for vore frie Tider. — Men idet Tøjlerne ere blevne slappede, er Regensprovstens Stilling ingenlunde bleven lettere; thi der foreligger nu en dobbelt Opgave for ham: dels at opretholde Lov og Orden paa Gaarden, dels at drage Omsorg for, at dette sker paa en saadan Maade, at der ikke lægges en Hæmsko paa Regensianernes frie Udvikling til alt, hvad der er godt, sandt og ædelt.

Naar vi nu ved denne Mindefest ville tømme et Bæger til Ære for Dem, kjære Professor Ussing, saa beder jeg Dem i mine Kammeraters Navn om ikke at betragte det som en af disse officielle Skaaler, der nu engang høre sig til ved højtidelige Lejligheder, og ved hvilke der ofte kun føles saa lidt, — men meget mere som en

Anerkjendelse, som 100 „levende“ unge Venner og adskillige „afdøde“ — men af Glemselens Grav i Aften opstandne Regensianere føle inderlig Trang til at bringe Dem, fordi De paa en saa smuk Maade har forstaaet at løse Deres Opgave over for os. De ved med Bestemthed og Eftertryk at sige os, hvor Skabet — og Sengen — skal staa, og vi agte Dem derfor; men lige saa sikkert er det, at Deres Hævdelse af Retfærdigheden dog altid bunder i Kjærlighed til os unge. Vi føle det saa godt, hver Gang vi tale med Dem; et Blik fra Deres milde, venlige Øjne er nok til at fortælle os, at vi i Dem have en faderlig Ven; Deres Deltagelse og Velvilje ved alle festlige Lejligheder her inde paa Gaarden stadfæster det. Naar vi derfor i vor Udlændighed langt borte fra Forældre og Søskende, fra Hjem — og for Islændernes Vedkommende ogsaa fra Fædreland — have det saa hjemligt og hyggeligt her inde, da tilkommer Takken derfor først og fremmest Dem, Hr. Professor. — Men Deres Hjærte favner videre end til Regensens snævre Grænser; De viste det paa en saa smuk Maade i Fjor, da De her under den gamle Lind talte til de sønderjydske Piger; der var Ild i Deres Ord; der var Djærvhed i Deres Tale. Tak for hvad De den Gang sagde om gamle Dannebrog — i dets ægte uforfalskede Skikkelse med det hvide Kors i den røde Bund. Vi ville ikke glemme Dem det, men love ærligt at følge det Banner, som De og mange andre brave Dannemænd have holdt højt i Ære, at det maa blive vitterligt

for alle, at Regensens Sønner ogsaa ville være Danmarks Sønner.

Og dermed en Skaal for Regensprovst Ussing. Han leve!

Efter Talen sang man under stort Bifald nedenstaaende Sang til de Gamle.

Til de „Gamle".

(Lindepassiar.)

Mel.: Paa Herregaarden er nu saa tyst.

En evig Snak under Lind der gaar,
Gik der ustandselig hundred Aar —
Efter hver Tids Katekisme.
Vel Lyset verled, men Prismen ej,
Ungdommen viste bestandig Vej,
Hvad saa der staar foran „—isme".

Se, I har siddet her førend vi,
Siddet, til Dagen var længst forbi,
Siddet, til Morgenen gryed,
Og talt om alt, hvad er til paa Jord,
Dybest Alvor og Glædesord, —
Intet jer Tale har skyet.

Og I har siddet, som vi nu gør,
Snakket om mer, end man ellers tør; —
Ordet her aldrig beskæres.
Hvis jer Parleren tit blev omtrent
Som udi Frankerigs Parlament, —
Saa er skam vores som jeres.

Og snakket har I om Pengetrang:
Uh ha, hvor herligt, om dog en Gang
„Gagen" den blev noget større.
(Ak ja, Hr. Provst, det er daarlig fat,
Knap er der gaaet en Dag — og en Nat,
Før vi er „færdig med „fyrre"").

Men saa — maaske faldt der lidt fra Sky'n,
Nulig en Onkel I traf i By'n —
Posito: bare jeg „sætter".
Nulig I trøsted jer her i Gaard'n,
Kikjed med Damer paa Rundetaarn —
Posito: bare jeg gætter.

Og I har soldet her før som vi,
Taler og Skaaler blev ej forbi,
For I ej mer kunde huse.
Og I har ogsaa, hvis det var „stort",
Tit først bedrevet, hvad jeg har gjort:
Siddet og klemt jeres Muse.

Men se, nu sidder I her igen,
Snakker som Alvors- og Gammensmænd,

Om, hvad Jer Hjærtet indgiver.
Og Jer vil saadan jeg have rost:
I bliver ligesom gammel Øst
Bedre, jo ældre I bliver.

Hav Tak, at Minderne drev Jer ind
At gratulere vor gamle Lind,
Om end selv „gamle" I bleve —
Og viste, at — som vi alle bør —
Elsker I Linden, indtil I dør;
Derfor I længe skal leve!

Montanus.

Cand. phil. Viggo Bierring:

Mine Herrer! I disse Dage, hvor Ungt og Gammelt tidt har saa trangt ved at følges ad, hvor de Veje, der i de Gamles første Vandreaar syntes dem friske og lokkende, nu maaske for os Unge ser støvede og lidet indbydende ud — i disse Dage har det lune, stille Ord, den hyggelige, gemytlige Passiar ondt ved at trænge igjennem, og kun de vilde Skrig, de udfordrende Raab høres fra den ene Flok over til den anden.

Vi Unge ere ikke bange for Kampen, og vi se med Haab dens Udgang imøde, men der kommer dog en forunderlig, dulmende Fred over os, naar de underlig flyn-

gede, længe skilte Veje engang imellem skære hinanden paa et fredeligt, minderigt, af Gamle som af Unge elsket Sted, hvor Kampraabene skurre i Alles Øren, men hvor netop de lune, stille Ord, den hyggelige, gemytlige Passiar i Aarhundreder har havt et sikkert Hjemsted.

Gaa ind ad den første Port i Kanikkestræde paa højre Haand fra Kjøbmagergade.

Er Du træt af Dagens Larm og af Nuets Krav, saa prøv den lille Vandring.

Inde i Gaarden under det store Træ sidder der sagtens nogle unge Fyre med blanke Næseklemmer, lange Piber og fedtede, stundom lasede Kaftaner — dog gaa Du dristigt ind; de gjør saavist knap engang en Kat Fortræd.

Kender de ikke deres Gjæst, blinker de kun til hinanden: „Aa, det er vist en gammel Regensianer"; de ved saa godt, at mangen en Præst, Dommer og anden bosat Borger ikke godt kan gaa Porten dèr forbi.

Maaske har den Gamle en Søn liggende paa Gaarden, eller ogsaa skal han vise Mutter og Pigebørnene den Valplads, hvor Fatter var en Allerhelvedeskarl, hvor han maaske ikke døjede saa lidt Ondt, men hvor dog en stor Sum af hans allerlyseste Minder sluttes inde.

Han peger med Stokken saa paa et, saa paa et andet Vindue. Dèr boede den og den og den . . . mange Ansigter, dunede og langskjæggede, sunde og sygelige, glade og sure stiger frem for de duggede Øjne, og i Øret klinger

en halvglemt Melodi, baaret op under Lindenes Kroner af unge, klangfulde, haabfyldte Stemmer.

Saa rykker den Gamle nærmere hen til de unge højrøstet diskuterende og disputerende Fyre og begynder forsigtigt en Samtale.

Har han da ikke faaet fat paa en ren Dødbider, faar han snart beredvillig Oplysning om, at Livet i mange Stykker gaar i det samme Spor herinde, at der er det samme Letsind, den samme ungdommelige Løben Storm mod alle Tidens brændende Spørgsmaal.

Spørgsmaalene er ganske vist ikke de samme, men Methoden er den samme og den store Livserfaring og omfattende Sagkundskab, der dristigt giver sig i Lag med og i Haabet løser alle mellem Himmel og Jord liggende Opgaver.

Og saa er der saameget, den Gamle kan enes med den Unge om. Der er først og fremmest Hostrups Komedier og hans meget nære Paarørendes, Jens Kristrups, Poul Rytters, Chr. Winthers og Andres Viser — Kvintessensen af Regenslivet og det blivende i Regenslivet.

Da vi nu i Aften ser Unge og Gamle blandede i ligeligt Maal herinde, tager vi Unge vore Glas og bringer Gaardens ældre Sønner vor Tak, fordi de har villet være sammen med os om det kjære gamle Træ.

Leve de gamle Regensianere!

Efter følgende Sang:

For Regensen.

Hvad er Regensen? En gammel Gaard
Paa Hjørnet af Kannikestrædé — den røde,
Hvor hundrede arme Studenter faar
Fri Bolig og Brændsel og Hjælp til lidt Føde,
Hvor de studere
Og promenere
Og kriti-, politi- og recensere
:|: Og holde Sold. :|:

Hvad er Regensen? Du grønne Lind,
Lad ned fra din løvrige, dunkle Krone
Skærsommeraftenens svale Vind
Tilsuse os Svaret, som det maa tone
Fra din Dryade,
Der skjult bag Blade
Saa ned paa skiftende Slægter, der sade
:|: Omkring din Fod. :|:

Mens højt Du løfter din Top mod Sky,
Ombølges din Fod af de levende Vande,
De Slægter, der mødes og finde sig Ly
Herinde i Gaarden, de Strømme der blande
Ad mange Veje
I samme Leje
Den Kraft, der er deres bedste Eje,
:|: Og ile frem. :|:

Det er Regensen, den friske Strøm,
Der flyder gjennem de talrige Bure,
Den Flok, der drømmer sin Ungdomsdrøm
Om Livet bagved de skærmende Mure,
Der kommer, svinder,
Som Floden rinder,
Gaar ud i Livet med lyse Minder,
:|: Sin Ungdom tro. :|:

Det er Regensen af Kød og Blod;
Saa gid da det Hjem, hvor den bor og bygger,
De gamle Rønner ved Taarnets Fod,
Hvorover Ygdrasil-Linden skygger,
Maa længe stande,
At Strømmens Vande
Maa risle ud til de fjærne Lande
:|: Regensens Navn. :|:

D—n.

talte Pastor Hostrup for Regensen omtrent saaledes:

Vi har iaften talt og sunget saameget om Træet dér, som om det var det eneste Træ, der havde gjort sig fortjent til Hyldest; men jeg kender dog et andet meget afholdt Træ, som jeg skal fortælle Dem lidt om.

Ovre ved Himmelbjerget, før Silkeborg blev bygget, stod der i de store lidet besøgte Skove ved Landevejen et

stort Træ, der var et almindeligt Bedested og Valfartssted. — Der hvilede man sig efter den lange, trættende Kørsel, traf Venner og Bekendte, spiste sin Mad og styrkede sig til Rejsen. — Det Træ fik Folkene der paa Egnen kært; de kaldte det Maren Krokone — Ma' Krokon'.

Da saa Silkeborg skulde bygges og der blev ryddet op i Skoven, blev Maren Krokone dømt sammen med andre. Det gjorde Folk ondt, og de kom og bad, om Træet maatte faa Lov til at staa.

Da Bønner ikke hjalp, tilbød de at betale Veddets Værdi, og det vilde sige meget der paa Egnen. Kontanter var der ikke mange af. Alt gik med Tuskhandel. I mange Miles Omkreds fandtes der kun én Femdalerseddel, og Alle vidste, hvem der havde den. Men Skovrideren var en Mand med Principer. Træet skulde falde, og faldt virkelig ogsaa. Da jeg som Præst kom til Silkeborg, viste man mig Bullen. — Den havde de ikke kunnet faa Bugt med; — den kunde ikke bruges til Træsko. Det bruger de nemlig dér det meste Træ til.

Og som det nu gik Bønderne dér med det Træ, saadan gaar det vel egentlig ogsaa os med Træet her. Det er ogsaa for os et Bedested paa Vejen, hvor Venner mødes med Venner, og hvor Slægt afløser Slægt, fornyes som Lindens Blade hvert Foraar fornyes.

Som det gaar med Linden, gaar det ogsaa med Regensianerne. — Stammen er altid den samme. — Det Gamle, det, der har været grønt Løv gaar over til at

blive bærende Grene. Løvet, det friske Løv, det er de Unge her inde.

I mangt og meget er Livet herinde maaske endnu det samme, som da jeg laa her; men dengang var der dog mange Ting anderledes baade i og udenfor Regensen.

Dengang var Kjøbenhavn en Fæstning, hvor Nøglen hver Aften leveredes til Frederik den Sjette eller senere til Stadens Guvernør.

Regensen var ogsaa en Fæstning; — hver Aften leveredes Nøglen til Provsten Kl. 12.

Vilde man blive længere ude, kunde man hos Provsten bede om Nøglen. Men saa hændte det tidt, at man sad ude i Byen i en Kreds, man nødig vilde skilles fra, og saa opdagede man, at Klokken var halv tolv. Kan Du dog ikke sidde et Kvarterstid endnu? — Ja, jeg har jo ingen Nøgle, men — lad gaa! Naar Regensianeren saa kom hjem, fandt han Porten lukket og Vindebroen trukket op.

Saa maatte han se at slippe ind ad en Løngang, og en saadan fandtes virkeligt. — Vægteren i Kannikestræde var en flink og medgørlig Mand, hvorimod han i Krystalgade var aldeles ubestikkelig og utilgængelig.

Ved Vægterens Hjælp prøvede man saa alle Skodderne ud til Kannikestræde. Stod der et aabent, vidste man, at Vinduet bagved kun var lukket paa Klem af Værelsets Beboer, der var ude og havde sikret sig sit Tilbagetog.

Over Vægterens Ryg gik det saa ind ad Vinduet.

Men derfor var man ikke naaet vidt, thi da den paa-

gældende Regensianer var ude, stod man og famlede i Mørket foran en aflaaset Dør; man maatte slaa sig til Ro paa en Stol eller en Sofa og tidt vente et Par Timers Tid, til Vedkommende kom hjem og jog sin ubudne Gæst paa Døren.

— Jo, Regensen var en Fæstning. Man kunde ikke slippe ind saadan uden videre. Jeg husker, hvordan en Gang, da nogle Studenter, der havde holdt Slagsmaal paa Gaden og derfor forfulgtes af Politet, tog deres Tilflugt til Regensen, — hvordan den daværende Regensprovst Petersen traadte frem i Porten og med udstrakt Arm raabte til Betjentene: her har Politiet ingen Adgang. — Vi holdt derfor ogsaa af vor Provst dengang. — Ja, vi havde det omtrent som nu tildags. — Vi holdt ogsaa dengang den ene Generalforsamling efter den anden om samme Sag og forkastede glatvæk den ene Dag alt, hvad vi havde vedtaget den forrige. Saa var det i 1842, at vi herinde fik i Sinde at aflægge et Besøg hos Lundenserne. Efter nogen Snak frem og tilbage blev det vedtaget, at vi skulde afsted, omtrent halvtreds i Tallet, men saa kom der Melding om, at halvandethundrede Studenter derovre fra var paa Vejen til os.

Vi samledes under Linden, og der blev de første Aftaler gjorte om et almindeligt Studentermøde. Siden vandrede vi Arm i Arm med vore Gæster til Skoven. Dengang var vi nemlig mere nøjsomme; vi holdt ikke

Bicycler paa Regensen. — Maaske, fordi de ikke vare opfundne.

Naar vi Gamle, vi „Afdøde", der i Aften gaar igen som Spøgelser herinde, og som lig Spøgelser — og Adel — blive bedre, jo ældre vi blive, tænke tilbage paa Regensen, saa spøge vore Tanker ikke i de mørke Smaaværelser, hvor vi dog tidt fandt den Glæde, som ogsaa Examenslæsning kan give, og hvor jeg f. Ex. havde den Glæde at skrive Genboerne.

Vi glemme Værelserne, som man glemmer sine gamle Klæder. Nej, det er Gaarden, vi huske; Gaarden og Linden, som staar for os, naar vi tænke paa Regensen.

Linden er Stammen for hele Regensen; falder Linden, falder ogsaa den gamle Gaard.

Og naar vi med Kærlighed tænker tilbage paa Regensgaarden og Træet her, tænker vi ogsaa paa dem, som paa en dyrebar Del af vort elskede Fædreland, som vi alle uden Undtagelse omfatter med vor varmeste Kærlighed og vil vie vore bedste Kræfter; — vi er ikke saa forskellige herhjemme, at vi ikke alle elsker det samme. Og hermed et Leve Regensen!

Talen blev modtaget med stor Jubel og begejstrede Leveraab for Pastor Hostrup:

Klokkeren meddelte, at Gehejmekonferensraad Madvig vilde tage Afsked med os og udbragte et: Leve Madvig, der besvaredes med jublende Hurraer.

Derpaa oplæste Cand. mag. Joh. Ottosen følgende af Stud. jur. Hannes Hafstein forfattede Impromptu:

Impromptu.

Saa endelig randt da din Festdag op,
og Solen bestraaled din løvrige Top.

Og dine Sønner begyndte at drikke
Portvin en masse. — Der sparedes ikke. —

Men bedst, som vi paa din Sundhed drak,
saa' vi, at op til Regnvejr det trak.

Det saa' lidt slovt ud for hele Skaren,
hvis der maatte flyttes fra Jubilaren.

Saa styrted det strømmevis ned i din Herlighed; —
en saadan Behandling vi fandt ikke særlig ved.

Du gamle Lind, vi forstod det ikke:
Du maatte jo ogsaa ha' noget at drikke. —

Naar En blir gammel, det gjør jo saa godt
en Gang imellem at faa lidt vaadt.

Og skjønt ej good Templar du er, forsand,
du, certis de causis, har bedst af Vand. —

Se nu har du, Gamle, skyllet dig ærligt,
dit blomstrende Ansigt det glindser saa herligt.

Men faar du for meget, forplumres jo Festen.
Lad os nu, de Unge, sørge for Resten. —

Drik ikke mere Regnvand i Aften:
vi gi'r dig et Skvæt af Druesaften.

Tag nu til Takke med det, vi har,
du gamle, du tørstige Jubilar.

Hannes Hafstein.

Man sang dernæst:

(Ad numeros noti carminis: Integer vitae scelerisque purus.)

Semper ex cella tenebrosa et arta
ad sodales atque meri lagenas
temporis verni tepida aura blando
flamine cogit,

regiae quoscumque domus alumnos
pallidus claudit paries iuvencos,
ut sono cantus hilaro scyphisque
saepius haustis

cara natali celebretur arbor,
et molestum umbra removentis aestum
et decoro aspectu aciem invantis
prodiga frondis.

nunc viri venere graves senesque,
hic beatae actae memores iuventae,
unice nunc festa dies favente
lingua agitanda,

quae videt centum viridem arborem annos
natam ad astra hac fronde nova eminere,
digna, qua sermone deum canamus
voce Latina.

Janitor.

hvorefter Viceprovst E. Jónsson fik Ordet:

Paa en Dag, hvor Tankerne have en saa retrospektiv Tendens, som vi Alle føler, være det mig tilladt at henvende en Opfordring til alle Tilstedeværende — og da i Særdeleshed til de tilstrækkelig gamle Regensgæster — og bede Dem med mig løfte et Bæger for den Mands Minde, som har set mange Generationer svinde fra denne Gaard, som Ingen af os har glemt, som Alle maatte bevare i kjærlig Erindring, den Mand, hvis Navn er knyttet til denne Stiftelse paa en værdig Maade, den Mand, hvis ædle Træk ere bevarede i et Billede oppe paa Læsestuens Sal, som altid vil være dens rette Pryd. Manden er den afdøde Viceprovst Frederik Fabricius. Hans Sjæl var ædel

som Trækkene, dens Adel var Retsind og Velvillie. De Retsindiges Minde er Velsignelsen forjættet. Viceprovst Fabricius' Minde længe leve!

Sange og Taler vexlede med hinanden. Feststemningen var paa sit Højdepunkt, da man opfordrede kgl. Skuespiller Jerndorff til at synge nogle Romancer.

En Del begav sig derfor op paa Læsestuen til Flygelet, hvor Hr. Jerndorff glædede os ved sit fuldendte Foredrag af mange Smaasange, f. Ex.: Hejbergs Gadeviser, Flyv, Fugl, Folkeviser o. a. De, der blev tilbage under Linden, afsang Plougs bekjendte Vise:

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Hvad er Regensen? „Et Arsenal
For fyldte Revolutions-Granater:"
Saa hedder det i Minist'rens Sal
Og blandt de østlige Diplomater.
Nej, her kun Tungen
Frit renser Lungen,
Thi, sandt nok! Takten vi finde tvungen
I russisk Vals.

Hvad er Regensen? „Et skummelt Bur
for gamle Fugle og unge Bjørne:"
Saa smidsker Frøknen, og paa sin Tur
Hun blikker sky til det røde Hjørne.
Nej, Herskerinde!
Kom, De skal finde,
En fyrig Tilbederflok herinde
for Skønheds Fod.

Hvad er Regensen? „Et Lazareth
for Invalider af Folk og Kjoler:"
Saa raaber Skaren, der fjong og net
Paa Nørrefælled sektionsvis straaler:
Dog — Aandens Lamhed,
Og Tankens Tamhed,
Der enes godt med Mondurens Stramhed,
Er fremmed her.

Hvad er Regensen? — Lyd højt vort Svar!
I Godtfolks Øren det runge efter: —
En frodig Have, der frugter bar,
Hvis Saft og Kærne gav Danmark Kræfter;
Et herligt Minde,
Mens Sekler rinde,
Om ham, hvis Hæder ej skal forsvinde,
Før Kraft i Nord.

Og hver en Sommer den grønne Lind
Sit svale Telt over Gaarden spænder,
Fra Bogen flygte med lystigt Sind
Til Glædeds Bord de fidele Venner;

Mens Glasset klinger,
Paa Sangens Vinger
Sig mod de blinkende Stjærner svinger
Regensens Pris.

Poul Rytter.

og en Sang for Danmark:

Mel.: Vikingabalk.

Om Kretensernes Folk
Har de Gamle fortalt,
At de leved' i indbyrdes Strid,
Men mod fremmedes Vold
Var de altid beredt
Til at glemme al Kiv og al Nid.

Vel Aarhundreder svandt,
Siden dette blev sagt,
Men om Striden det gælder endnu,
At end Tvedragt og Kamp,
At end Vrede og Had
Sniger frem sig i Sind og i Hu.

Endnu Mand imod Mand
Af én Stamme, ét Folk
Vi os rejse med Splittelsesaand,
Saa vi glemme det let,
Hvad der samler os fast
Med et evigt, ubrødeligt Baand.

Men hvis Fjendernes Magt,
Hvis Erobreres Blik
Søger atter til Bytte os ud,
Da vil ogsaa vi ret
Paa Kretensermanèr
Glemme alt paa Nødvendigheds Bud.

Lad os kæmpe og slaas
Med hverandre kun nu —
Kommer Fjenden, da samles vi nok,
Saa han træffer et Folk,
Som med Enhedens Kraft
Byder Trods om end lille i Flok.

Ej skal Fædrenes Daad,
Som med flammende Skrift
De har prændet i Krøniken ind,
Ej skal Arven, vi fik,
Gaa til Grunde, men vi
Ta'er den op med Begejstring i Sind.

I den hidsigste Kamp,
Og naar Hadet er størst,
Kan vi samles om ét alle Mand,
Det vi fælles dog har
Som et Enhedens Baand —
At vi elske vort Folk og vort Land.

— Himlen, der om Dagen havde været bredt med regntunge Skyer, straalede nu mørkeblaa og stjærneklar. Lindens Løv dannede en lysfunklende Skærm over den glade, larmende Skare, Luften var lun og lind, og gennem den stille Nat lød Latter og Raab af forvirrede Stemmer. Det var, som udgik der en Fortryllelse fra den lyse, susende Lind. Rang og Alder var tryllet bort; de gamle betitlede Herrer og de unge Alumner sad som Kammerater hos hinanden i fortrolige Smaaklynger; ingen var Gæst og ingen var Vært, alle følte de sig som unge Sønner af den gamle Lind, der favnede dem moderligt under sin brede Vinge og havde Rum for alle under sit svale Hang. Morgenrøden, der steg frem bag Rundetaarn, fandt endnu mange forsamlede i Regensgaarden; men den stigende Sol jog ved Hanegal de „afdøde" Regensianere bort fra den gamle Gaard, hvor deres Aand havde spøget; og Fotografen, der kom Kl. 4½ for at forevige det glade Kompagni, traf kun 25 Tapre, der ikke vilde overgive sig, men hvile paa Valen.

Telegrammer til Linden.

Hilsen og Lykønskning til den gamle Lind fra taknemlige Regensianere i Horsens.

Iversen Rektor, H. Müller Overlærer, Chr. Jørgensen Overlærer, Brinck Cand. theol.

Gamle Regensianere i Randers, der kun i Tankerne kunne være tilstede ved Festen idag, sende den 100aarige Regensianer og dens yngre Kolleger, der er samlede under den, vor bedste Hilsen.

Andersen Overlærer, Th. Buhl Overretssagf.
C. Hansen Distriktslæge, H. Kongsted Adjunkt,
O. V. Lassen Læge, B. H. Mørch Overlærer,
Fr. Møller Overlærer, Herm. Tetens Overretssagf.,
H. K. Whitte Prof., Rektor, Zielian Byfogedfuldm.

Gamle Regensianere i Aalborg sende i taknemlig Erindring af betydningsfulde og glade Dage paa Regensen med venlig Deltagelse hjerteligst Hilsen til Træets Fest.

Wulff Provst, Lorenzen Præst, Wulff Præst,
Henningsen, Herskind, Fabritius Adjunkter,
Dahlstrøm Stiftamtmand, Moldrup Redaktør, Møller
Fysikus, Grum Læge, Neumann Herredsfuldmægtig,
Valeur Auditør.

Lykønsker og hilser dig, Jubilar! med Tak for Gæstfrihed under dit Løvtag. Hils Student Bjerre.

Bekker,
Provst.

Tusind jydske Bønder ved det politiske Møde i Houlbjerg sender en Hilsen til Linden i Tilslutning til de Frihedstanker, der blev fostrede i dens Skygge, og i Haabet om, at Danmarks Frihedstræ vil trives som den, og at Kronen altid vil søge sin Næring af Stammen.

C. M. Jensen,
Mødets Ordstyrer.

Den gamle Lind og dens unge Venner en venlig Hilsen fra Borgerforeningen i Flensborg.

Hilsen og Lykønskning fra Flensborg Avis.

Jessen.

Fra Aabenraa.

Til Lindens Pris fra sønderjydske Piger
vor Hilsen sendes fulgt af Erindring skjøn.
Skærm dine Sønner, medens stolt du higer
mod Himlens Blaa; — bliv stedse frisk og grøn.

Lindens Skaal i Caerntnervin!

Tarvis, 1. Juni.

Holger Drachmann.

En Hilsen fra Ultima Thule.
Stamsund, 1. Juni.

Orbech.

Lykønskning til Linden fra
Andreas Christian Hwiids
tvende Broderdøttre:
Andrea Bartholia Hwiid Klosterfrøken
og Emilie Hwiid Priorinde paa Vemmetofte.

I Minder om Gjæstfrihed og Venlighed paa Regensen Lykønskning og Tak.

Jens Busk.

Flere unge Damer i Odense sende en Hilsen og Lykønskning til den gamle Lind i Regensgaarden.

Kjøbenhavn, den 31. Maj 1885.

Hjertelig gjerne ønskede jeg paa Festdagen imorgen personlig at have kunnet gjæste den kjære gamle Gaard og den hundredaarige Lind, i hvis Skygge jeg har drømt saa mangen Ungdomsdrøm og saa ofte blandet min Røst med i en fuldtonende harmonisk Sang. Men allerede i en Aarrække har jeg henligget som Offer for en haabløs Sygdom, der har berøvet mig Syn og Førlighed og afskaaret mig fra Forbindelse med Omverdenen. I alt Fald i Aanden vil dog Regentsens Historieskriver imorgen være tilstede blandt de mange Unge og Gamle, som have eller have havt deres Hjem bag de røde Mure, og som paa denne Dag ville bringe deres Lykønskning i Anledning af, at Linden har kunnet opleve sin Hundredaarsdag. Held og Velsignelse over den gamle Gaard og dens Sønner! Gid der i Lindens Skygge altid maa færdes en dygtig og varmblodig Ungdom, der engang vil være i Stand til at virke til Held og Hæder for vort elskede Fædreland.

Ærbødigst

Fr. Reinhardt,
Etatsraad.

Til
Komiteen for Festen i Anledning af Regents-Lindens Hundredaarsdag.

Foruden de ovenstaaende Lykønskninger fra forskellige, fik Linden en smuk Gave, et Billede af sig selv, som Maleren Hr. Niels Bredal havde tegnet og ledsaget med et lille Digt:

Til Fru R.-Lind
paa hendes 100-aarige Hædersdag.

Fru Lind! hvor er du rank og prud
trods Hundredaarsdagen,
knap bringer Maj et vaarligt Bud,
saa staar du der og springer ud
og væver dig et Foraarsskrud,
saa lyst og fint i Smagen.

Mon det er alt det Ungdomsmod
hos dine muntre Drenge,
der daglig bruser ved din Fod,
som stiger op til Top fra Rod,
som gi'r dig selv det friske Blod?
— som du bevare længe!

Vi alle sammen gærne saa,
du endnu voxed, kære —
ja, læg kun mange Alen paa,
men — Rundetaarn skal du la' staa,
for det kan du dog ikke naa,
saa det skal du la' være.

Liste over Deltagerne i Lindens Hundredaarsfest.

„Afdøde" Deltagere.

Bang, N. H., Cand. theol
Baruël, E., Cand. mag.
Bech, Stud. philol.
Bierring, V., Cand. phil.
Blume, Cand. med.
Boëtius, Cand. mag.
Broberg, fh. Adjunkt.
Brünniche, Professor.
Bærentzen, Chr., Stud. jur.
Cold, Cand. polit.
Cohn, H., Cand. philol.
Cohn, M., fh. Regeringslæge i Østindien.
Damm, F. Utke, Protokolfører.
Damm, L., Cand. jur.
Damkjer, Cand. jur.
Dessau, Bureauchef.
Djørup, Læge.
Egge, Herredsfoged, Ærø.
Fausbøll, Professor.
Fog, L., Cand. theol.
Fjeldgaard, H. R., Kaptajn, Helsingør.
Frederiksen, F., Cand. jur.
Friis, Cand. med.
Freuchen, Birkedommer, Fejø.
Galschiøt, Redaktør.
Gerner, J. T., Læge, Nexø.
Goos, C., Professor.
Granzow, F. C., Cand. jur.
Hald, C., Cand. jur.
Holstein, H., Stud. jur.
Hammershaimb, Cand. phil.
Hammershaimb, Provst, Møen.
Hansen, H. T., Overretssagfører.
Hansen, Cand. phil.
Helsing, V., Stud. polit.
Helms, Joh., Skolebestyrer.

Honum, Cand. jur.
Hostrup, C., fh. Præst.
Hougsted, C., Adjunkt.
Hude, K., Cand. philol.
Jacoby, Kontorchef.
Jessen, Jul., Læge.
Jensen, Sophus, Stud. mag.
Jensen, J. L., Cand. theol.
Jerndorff, kgl. Skuespiller.
Jerichau-Christensen, Cand. polit.
Jespersen, O., Stud. mag.
Jónsson, E., Viceprovst.
Jónsson, F., Dr. phil.
Jørgensen, N. C., Overretssagfører.
Kaae, H. G., fh. Provst.
Kalkar, Dr. theol. & phil.
Kofoed. Dr. med.
Koch, Provst, Brøndshøj.
Klauman, Fr., Byfoged, Storeheddinge.
Klingemann, E., Læge.
Kruuse, Godsforvalter, Lundsgaard.
Kretz, Fr., Cand. jur.
Königsfeldt, Cand. med.
Lange, V., Dr. med.
Lange, Joh., Professor.
Lassen, G. N., Kommunelæge.
Liisberg, J., Dr. med.
Lorenzen, M., Cand. mag.
Madvig, J. N., Gehejmekonferensraad.
Mandix-Schou, Overlærer, Holbæk.
Madsen, U. M., Overretssagf.
Momme, J., Præst, Sæbe, Roskilde.
Møller, C. Cand. jur.
Mønster, E., Læge, Malling, Aarhus.
Nielsen, F., Provst.
Nielsen, N., Cand. jur.
Nygaard-Hansen, Cand. jur.
Olesen, O., Cand. theol.
Ottosen, J., Cand. mag.
Pálsson, P., Cand. mag.
Petersen, Præst, Asminderød.
Petersen, N., Korpslæge, Odense.
Plong, Dr. phil.
Proschowsky, Heinr., Dr. med.
Rievers, Cand. jur.
Rübesahn, Herredsfoged, Slagelse.
Ryberg-Hansen, Cand. theol.
Schiøtt, Præst, Kolding.
Schoubye, C., Cand. med.
Secher, V. A., Dr. jur.
Secher, J. Cand. jur.
Siemsen, Læge.
Siersted, Overlærer, Kolding.
Skoubo, Præst, Nyborg.
Sommer, Cand. jur.
Sparrevohn, Læge, Korsør.
Strandgaard, Dr. med.
Sveinsson, J. A., fh. Adjunkt.
Sylow, Dr. jur.

Sørensen, J. A., Cand. jur.
Thorlejfsson, B., Cand. phil.
Trautner, T. M., Fysikus, Odense.
Ussing, Professor, Regensprovst.
Vahl, J., Underbibliothekar.
Varming, C., Stud. theol.
Vedel, W., Læge.
Wichmann, F., Toldinspektør.
Wiinstedt, Dr. med.
Ollgaard, Cand. jur., Ringsted.

Deltagende Regensianere.

Andersen, L., jur.
Asgeirsson, M., med.
Askov, A., med.
Benediktsen, E., jur.
Bisgaard, T., theol.
Bjarnarson, Th., mag.
Bjarnarson, P., med.
Bjering, H., theol.
Bjerre, C., theol.
Bischoff, V., theol.
Blom, K., med.
Borchsenius, G., theol.
Briem, S., polit.
Brynjolfsson, G., med.
Bülow, A., theol.
Christensen, C. C. S., med.
Christensen, T. V., mag.
Christensen, J. C., theol.
Christophersen, J., theol.
Davidsson, O., mag.
Dinsen, T. J. F., theol.
Eriksen, P., theol.
Erlingsson, Th., jur.
Finsen, N., med.
Finsson, J., mag.
Goos, A., jur.
Godskesen, N., med.
Gudmundsson, V., mag.
Guthmann, A., jur.
Hansen, Axel, med.
Hansen, C. T., med.
Hansen, S., mag.
Heiberg, H. G., theol.
Herskind, J. R., med.
Hjórlejfsson, E., polt.
Hjórlejffson, S., med.
Hvam, T. J., theol.
Hørlyk, P. N., theol.
Høy, Kr., theol.
Iversen, Iver, med.
Jacobsen, J., mag.
Jensen, C. A., theol.
Jensen, Jeppe, theol.
Jensen, Dabelsten, jur.

Jespersen, A., med.
Jónsson, Kl., jur.
Jungersen, L., jur.
Jørgensen, H. G. A., theol.
Kattrup, J., theol.
Kier, J. M., mag.
Kjær, J. A. N., theol.
Kjærsgaard, M., med.
Krancker, O., jur.
Lange, C. J., med.
Larsen, C. P., theol.
Larsen, N. A., theol.
Lübbers, A. E. H., med.
Magnusson, G., med.
Mohnsen, R., med.
Mynster, P. G., theol.
Møller, A. C., theol.
Møller Niels, jur.
Nielsen, P., theol.
Nielsen, V., med.
Nørregaard, Kr., med.
Pedersen, H., theol.
Pedersen, O. H., jur.
Poulsen, Bjørndahl, jur.
Raahauge, J. J., med.
Rambusch, S., med.
Rasmussen, K. J., mag.
Rasmussen, M., mag.
Riis, H. K., med.
Rosenberg, A. T., med.
Saugmann, C. T., med.
Skouenborg, P., jur.
Stefansson, Jón, mag.
Sveinbjørnsson, S., mag.
Sørensen, N., mag.
Thomsen, Th. jur.
Thorkelsson, J., mag.
Thoroddsson, J., polyt.
Thorsteinsson, B., med.
Tryde, G., med.
Ussing, V., polyt.
Wandall, J. C., med.
Wiberg, C. M. N., jur.
Wolf, C. P. E., theol.
Ohlenschlæger, V., theol.